

A Szabadság hídon

(Poétai plener, 1.)

Poétai plener. Szerkesztőségünk szervezi: kigondol egy élményt ígérő helyszínt, előzőleg megállapodik három-négy költővel, akik – miután elfogadták a játékszabályokat – ránk bízák magukat, s adott időpontban, megbeszélt helyen találkozunk. Megérkezünk a helyszínre, a költők letelepednek (mozgásuk azonban nem korlátozott), s harminc percben megalkotják a látvány idézte verset. Átadják kézíratos műveiket. Teremtettünk kicsi utócsiszolásra is lehetőséget: a poéta másolatot vihet haza – majd küldi a begépett véglegest. Az eseményt a helyszínen készült felvételekkel dokumentáljuk.

Első alkalommal Ladik Katalin, Végh Attila és Vörös István adta fejét a kalandra. 2016. augusztus 19-én este a járműforgalomtól (hetek óta) mentes Szabadság híd forgataga volt a színtér.

Ladik Katalin

Híd, kacagás

Zöld létrák a hátamban.

Kacagnak alattam a villamos sínek,
 Ők is érzik a folyót a létrák alatt,
 a meggörnyedt örökkévalóságot.
 Úszik a zöld híd a kacagással,
 a szemérmetlenül kitarulkozó sínekkel
 a hasamon. Jaj! A létrák a folyóba
 fúródnak. Fekete. Fekete.
 Akár a víz, az örökkévalóság.

2016. augusztus 19.

LADIK KATALIN

HÍD, KACAGÁS

ZÖLD LÉTRÁK A HÁTAMBAN.

KACAGNAK ALATTAM A VILLAMOS SÍNEK.
 ŐK IS ÉRZIK A FOLYÓT A LÉTRÁK ALATT,
 A MEGGÖRNYEDT ÖRÖKKÉVALÓSÁGOT.
 ÚSZIK A ZÖLD HÍD A KACAGÁSSAL,
 A SZEMÉRMETLENÜL KITÁRULKOZÓ SÍNEKSEL
 A HASAMON. JAJ! A LÉTRÁK A FOLYÓBA
 FÚRÓDNAK. FEKETE. FEKETE.
 AKÁR A VÍZ, AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG.

Híd, kacagás

Zöld létrák a hátamban.
 Kacagnak alattam a fényvillamosok.
 Ők is érzik a folyót a létrák alatt,
 a meggörnyedt örökkévalóságot.

Úszik a zöld híd a kacagással,
 a szemérmetlenül kitarulkozó sínekkel.
 Jaj! A fénylétrák a folyóba fúródnak.
 Fekete. Fekete.
 Akár az örökkévalóság.

Végh Attila

Sopron

A főmunkára zavaró figyelmeztetés
 van még, ami átível, lidőre
 mondják az emberek. Munkájuk itt,
 a lidőre ~~adott~~ egyike az élet.
 Perce ~~itt~~ időt is a fői névvel az ír:
 az ugyanaz megrendezésben nincs
 helye saját észlelésnek: ünnepnek
 mondják ugyan a lidőre, de a
 feljebb írja táncát: kiegészítőből indogt
 egy szöveget, ~~valahán~~ odább egy fűző-
 kádat ír az két burkolat alá, ~~itt~~
~~most ott~~ oron a burkolatokat ~~az~~
~~szöveg~~ ^{írja a szöveg} És mondani fejezővel, ki tudja,
 miért, kiegészítő-úszók rajta ~~ott~~
 az életben, csirnyél az egy ~~szöveg~~
~~itt~~ ^{az} mellette ~~szöveg~~ írja ~~szöveg~~ ~~szöveg~~

A befutara hirona parha van: csak
 kettő nyitott. Titus, embertelen djirakának
 félkönyvű az ősi értelem, de a ~~a~~
 legutolsó nem vige magy, ~~az~~
 szorongatás részéről, vige minden
 már a tüneményt vige, a hirtelen,
 quibus vezüggijézhart az ~~a~~
 Hung, számos világi arccal ^{vér}
~~szegény~~ a magyar lidő,
 vige telen fudge fel, ~~az~~
 arban az élv. sarradru, az utrimu el-
 csongly ~~szegény~~ ^{eljegyzés} ~~az~~ ~~elkassított~~
~~franziska~~ ~~partján~~ ~~vetett~~
~~szegény~~ ~~eljegyzés~~ ~~az~~ ~~elkassított~~
 itt valami, mielőt párat érdem,
~~az~~ ~~eljegyzés~~ ~~az~~ ~~elkassított~~
 mielőt ^{az} ~~eljegyzés~~ ~~az~~ ~~elkassított~~
 azt ~~az~~ ~~eljegyzés~~ ~~az~~ ~~elkassított~~
~~franziska~~ ~~szegény~~ ~~partján~~ ~~vetett~~.

Szóparton

A folyómederben zavaros fogalmak sodra.
Van még, ami átívelje, hídnak mondják az emberek.

Manapság itt, a hídon zajlik az élet.

Persze idefönt is a folyó szelleme az úr:
az ugyanaz naprendszerében nincs helye
szent ismétlésnek: ünnepnek mondják ugyan
a hídlakók, de csak a felejtés táncol:
függőágyból integet egy csontváz,
fürdőkádat őriz két burnuszos alak,
orosz katonatisztek járnak a csárdást.

És mindenki fényképez; ki tudja, miért,
tükörkép-mozaik spriccel az éterbe,
csörömpöl az ég, sötét mederben folyik tova.

A folyónak három partja van, csak lefelé nyitott:
titkos, embertelen éjszakákon fölfénylik az ősi értelem,
de a hajnalt nem várja meg, magába visszamerül,
úgyis mindenki már a tűzijátékot várja, a holnapot,
amikor lustán elnyújtózhat az önfeledt tömeg,
színesen villogó arccal a magasság jéghideg,
részvétlen tömbje felé, aztán oszlik, szakadozik,
az utcákon elcsorog. De mintha a koszos léből
néha fölmerülne valami,
ami tőlünk függetlenül él és tündököl itt,
elhasznált szavak partjain.

Vörös István

2 HÉTTEL AZÓTTEGY
AUTÓKÉTFECSÜSÉSE UTÁN

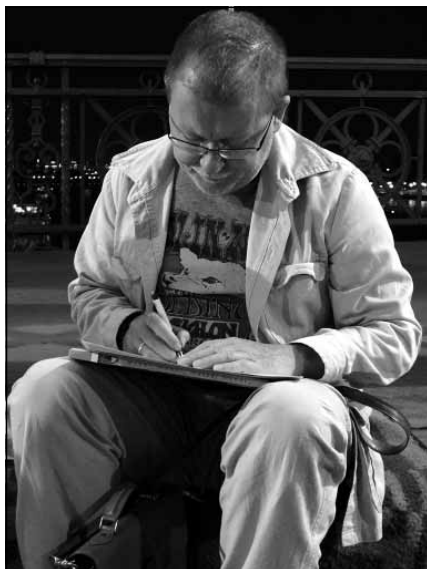
1953
TÁRSAINK

Jaj, hogy lett az autó, a
drága, a rajos a kocsis?
A hűvös nékem forróval
a jankon, mit nem regnes
főle az albatrus?
Hová lett a repülő? A legelső
mangrovekban nevérdő?
de pár a leucophaea nascenti
és nem mihamár, nem zuhan
le. Egyre tovább
nagy. Egyre kisebb. Milyen
látan pihen.

Jaj, hogy lett a világes
mit nem dírdívdőgyet
Itt olidat? Hová lett
a gép? Sőt most néma
csupa ember. Hallom az
gömbök és a létezők, marok
lelegettek, léptek, egyen
horogját hallom. Hallom
a művelésüket. Össze-utaz
nem sor volt sőt. Főmest-
nemek, mielőtt beledre
meg főmestem. Utam.
De csak a vék, a futás, a egyelő.
hisz marok. A lovaglás,
a dírdívdőgyet. Adták
mennyi.

Er itt a föld? Er itt a mit.
Csajoz korolval. Jelenre
jöttél ma gyűltél. De
hi jnaga már sőt némi.
Világos némi. Ben oldala
döntött, mulajdka alvára?
Azt kedveleget egyen
lakószobában is elvake
a sőtét mit. Húst sőtét
egy kicsi kocsit hallom
valaki fűtött. Felvél.
Sőtét. Csakhol a utam.
Élt mit egy utibán,
mit un valaki kért,
marok sor úgy van.

Két héttel az autók és társai megszűnése után

Jaj, hová lett az autó, a
drága, a zajos, a bűdös?
A busz miért nem fordul
a sarkon, miért nem remeg
tőle az ablaküveg?
Hová lett a repülő? A legtöbb
hangárokban rozsdásodik,
de pár a levegőben maradt,
és nem zuhan le, nem zuhan
le. Egyre soványabbra
fogy. Egyre kisebb.
Madarak hátán pihen.

Jaj, hová lett a villamos,
miért nem dübörögteti
a hidat? Hová lettek
a gépek? Itt most minden
csupa ember. Hallom az
örömük és a bánatuk. Százak
lélegzését, léptét, gyomor-
korgását hallom. Hallom
a szívverésüket. Összevisz-
ver sok száz szív. Jönnek-

mennek, mintha lehetne még jönni-menni. Utazni. De csak a séta, a futás, a gyaloglás marad. A lovaglás, a drótszamaragolás. Addig-ameddig.

Ez itt a jövő? Ez itt a múlt. Csajok korzóznak. Jelmezesek játsszák önmagukat. De ki önmaga még? Autó nélkül. Villamos nélkül. Busz oldalra döntött hullájában aludva? Metrólagút egyszerű labirintusában is eltévedve a sötét miatt. Húst sütnek. Egy hídra hordott kádban valaki fürdik. Fények. Sötétek. Csónakok a vízen. Élet, mint egy világban, amit nem képzél valaki, hanem csak úgy van.

Fotók: Sal Antal